

Vesna, 4.a
Mesto cvetja

Nekoč mesto je navadno
bilo in se smejala.
A, ljudem so res vsem
rožice všeč. In to mesto
čisto celo barvno je bilo,
v rožah in metuljih se bohotilo.
Imenuje Mesto cvetja se,
saj cvetje res naredi vse.
A, župan odloči se,
da cvetje ukine.
Za zid metulje in cvetje je dal in
do njih nobeden več ni znal.
Temu kraju pravili so pokopališče sanj,
saj mesto bilo ni nič več raj.
Neka Karin in neki Peter
splazila pod zid sta se
in osvobodila vse.
Sedaj mesto spet barvo je bilo
in srečno do konca življenja je živel.

Iva P., 4.a
Mesto cvetja

Nekoč Mesto cvetja je bilo,
vsi prebivalci ljubili cvetje so.
Pisano res mesto je to bilo.
Nekoč pa rekel je župan:
»Nič več hecov! Cvetje mora stran!«

Postali vsi so žalostni,
cvetja željni so bili.
Stražarji v steklenice
so vse metulje polovili in
cvetlice za zid posadili.

Neka Karin in nek Peter
v zidu luknjo sta našla, ki
jima jo pokazala je črna mačica.
S pomočjo nevihte rešila
sta za zidom ujete vse in
Mesto cvetja nazaj
dobilo barve je.